

Ta tặng gì cho Đời ?

Các bạn thân mến,

Ngày trước, lúc mới chập chững vào con đường tìm hiểu kinh kệ, thường ở cuối một bài giảng về kinh thì hay có một đoạn viết thêm: sau khi Phật nói xong có bao nhiêu vị đệ tử hay các vị Bà la môn đắc được quả này...và bao nhiêu vị khác chứng được quả nọ....

Tôi rất thắc mắc, không lẽ những vị ấy quá giỏi, cao thâm hơn các vị tu hành thời nay, bao nhiêu là cao tăng trên toàn thế giới với đức trọng quyền cao...nhưng có mấy ai thành tựu như Bụt.

Có lần tôi được nghe giải thích như vậy: vì trong thời Bụt còn tại thế, những vị ấy có căn cơ tốt, nghiệp dữ ít ỏi, không bị xã hội bon chen ảnh hưởng...vì vậy, sau khi nghe Bụt giảng giải xong, họ được chứng đắc rất dễ dàng. Còn chúng ta ngày nay nghiệp còn nặng, quả còn dày, có rất nhiều tập khí từ bao nhiêu đời nên học bao nhiêu kinh sách, tụng bao nhiêu kinh điển vẫn chưa thấy gì, vẫn còn lao đao trong cõi trầm luân. Có lẽ cũng đúng, nhưng nghĩ lại, các vị ngày xưa cũng có những tập khí lâu đời của ông bà tổ tiên họ để lại thì nói là nghiệp ít cũng không chuẩn lắm. Theo tôi, có thể là vì các vị ấy được tiếp xúc thẳng với Bụt, lắng nghe những lời dạy, lời khuyên từ chính đức Phật! Chứng kiến tận mắt từng dáng ngồi, từng bước chân, sự tĩnh lặng an nhiên tự tại từ con người của Bụt, tất cả những thứ đó cũng đã là một bài pháp thoại tuyệt vời chắt chứa đầy năng lượng để chuyển hóa cho hàng đệ tử rồi.

Lời giảng dạy, cách hành xử và chính những cử động của Bụt khiến cho những người đến nghe có một niềm tin và năng lượng thay đổi lớn. Tôi mạn phép gọi đây là năng lượng của tự thân hay là Pháp Thân nhiệm mầu của Bụt. Trong kinh có kể, có một vị vua đến xin quy y với Phật và ông ta thưa rằng: “Con chưa biết Ngài dạy những gì, nhưng con nhìn cách đi, đứng, hành xử của tăng đoàn của Ngài mà con có lòng tin sâu xa vào giáo lý của Ngài, nên con xin được quy y.” Tôi nghĩ: Pháp thân chân chính của một vị Thầy cũng giúp cho hàng phật tử có được năng lượng lành trong việc chuyển hóa, và ngay trong xã hội này, khi mọi sinh hoạt đòi hỏi có tranh đua, có thua có thắng....chúng ta rất cần những bậc tôn túc, những bạn đạo thực chứng, những con người thật sự an lạc, có tình thương và hiểu biết rộng sâu. Những người mà khi gặp họ, chúng ta như được tắm gội trong dòng suối trong mát, an ổn. Một nền kinh tế phồn thịnh, một xã hội văn minh với những kỹ thuật tân tiến, những nhân tài lỗi lạc, giỏi giang trong mọi lãnh vực....có đủ cho chúng ta chưa? Hay thật ra cái chúng ta cần là sự an lạc, cởi mở, lắng nghe

nhau, hiểu biết và thông cảm, thương yêu nhau, chấp nhận nhau....hay nói cho đúng: chúng ta cần những con người có hạnh phúc.

Các bạn thân mến, Bụt không dạy hay kêu gọi chúng ta phải từ bỏ hết tất cả các niềm vui hay chạy trốn những phương tiện của một đời sống phú cường. Bụt chỉ nhắc nhở và khuyên chung 1 ta nên dừng lại để nhận ra thế nào là chân hạnh phúc và thế nào là một xã hội tốt. Bạn và tôi cũng thừa biết, có những thứ mang nhãn hiệu là hạnh phúc mà ta đã tận dụng cả cuộc đời mình để tìm kiếm, tranh giành, nắm bắt...để rồi một lúc nào đó ta nhận ra rằng chúng chỉ là một ảo tưởng.

Tôi có quen một sư cô được chuyển Chúng từ Việt Nam sang Đức tu tập, làm việc tiếp. Những ngày tháng đầu cộ choáng ngợp vì đời sống bên này quá đầy đủ, cái gì cũng có hết, nhìn đâu đâu cũng không thấy thiếu thốn một thứ gì, cô mừng cho các phật tử bên này và đôi khi tự hỏi, họ còn thiếu thốn bất cứ điều gì không?...Sau một thời gian, cô tâm sự: thật ra chúng ta ở đây có đầy đủ hết, nhưng duy một điều mà chúng ta thiếu là chúng ta thiếu thì giờ!.

Tôi thấy Sư cô có nhận xét không xa sự thật lắm đâu: chúng ta có nhà cao cửa rộng, nhưng không có thì giờ để ở yên trong đó, có áo quần giày dép thật đẹp, chất đầy trong tủ nhưng không có dịp để mặc, để mang, tủ lạnh nhà nhà đều đầy ắp nhưng lại không có thì giờ để thưởng thức....vì chúng ta bận rộn đi làm suốt ngày từ sáng sớm đến chiều tối, để trả nợ cho những thứ mà mình không bao giờ có dịp dùng đến nhưng cũng phải mua sắm cho đúng mẫu mực như người chung quanh, đôi khi còn làm thêm những ngày cuối tuần.

Bụt không dạy chúng ta sống yếm thế hay đánh mất ý chí phấn đấu trong đời sống của mình. Vấn đề ở đây là ta phải hỏi: vì lý do gì mà ta phấn đấu? vì thỏa mãn sự ham muốn ư? Trong đời sống hằng ngày hay chính trong cửa thiền trong bao giờ chúng ta cũng cần có một sự phấn đấu để đi tới. Nhưng phấn đấu không có nghĩa là lúc nào ta cũng phải lặn xảng làm một cái gì đó, mà thật ra nhiều lúc điều ta cần làm là tập ngồi cho yên. Hoạt động không đồng nghĩa với náo động, có người nhìn họ tuy có vẻ thụ động ngồi yên nhưng thật ra họ đã làm được rất nhiều cho người chung quanh. Bụt dạy ta chấp nhận hoàn cảnh không có nghĩa là ta thụ động ngồi đó, mà chấp nhận có nghĩa là ta ý thức rõ ràng những gì đang xảy ra, không giận hờn, trách cứ và tìm ra phương hướng đúng để làm những gì ta cần phải làm để chuyển hóa tình trạng của ta cho khả quan, sâu sắc, tốt đẹp hơn. Vì Ta chính là Việc ta làm.

Nhìn lại lịch sử, tất cả các giáo lý và hành động của các bậc đáng quy kính, ngưỡng mộ đều đặt trên nền tảng căn bản cả Tình Thương và Vô Hại. Họ đã

cống hiến cho cuộc đời những cách sống vị tha, tự do, an nhiên, tự tại...Họ đã làm cho trái đất ta đang sống luôn tươi mát. Đó là những bậc Đại Nhân mà ta nên học hỏi.

Sự tu tập chỉ có mục đích để chuyển hóa những khổ đau, bất như ý cho chính mình, có được như vậy, ta mới có thể giúp kẻ khác được, việc làm này không đòi hỏi ta phải biết giáo lý cho thật nhiều, những gì đã học, nên đem ra thử nghiệm và thực hành. Sự tu tập để chuyển hóa khổ đau cho mình, hoặc giúp kẻ khác, không cần đòi hỏi ta phải biết giáo lý cho thật nhiều, thật ra chỉ cần ta thực hành những gì mình đã học, đã biết. Chúng ta không thể nào dạy kẻ khác tha thứ nếu chính bản thân ta chưa biết thứ tha; ta không thể mang cho ai hạnh phúc nếu bản chất mình vẫn còn nhiều phiền muộn, và ta không thể lắng nghe ai nếu trong ta vẫn còn đầy nghi kỵ và sợ hãi. Ta chỉ có thể ban cho mọi người những gì mình thật sự có.

Con đường tu tập phải được đi kèm và nuôi dưỡng bằng những niềm vui trong đạo pháp, bằng những bước chân tuy chậm nhưng vững chắc, cho dù ta là ai trong xã hội này, địa vị, tuổi tác, tướng phái....không có vai trò lớn trong việc học và hành của ta. Nó giúp ta thực sự giải quyết được những khó khăn hay những mất mát thiệt thòi của riêng mình và cho tha nhân. Bụt đã từng dạy cho ta những phương pháp hạnh phúc và tự tại .

Và cuối cùng, những gì ta thật sự đóng góp được cho người chung quanh, hay cuộc đời này, chỉ có thể là sự thực tập và chuyển hóa thân pháp và nuôi dưỡng tình thương chính mình mà thôi.

Hiên trúc, hè 2018

Tâm Hải Đức

www.vietnamvanhien.org

